

ΕΝΤΥΠΗ Νε.Δ.Α.

Η Νε.Δ.Α. παλεύει στο πλαίσιο της Επιτροπής για μια Εργατική Διεθνή (CWI) για τον γνήσιο σοσιαλισμό στην Κύπρο και διεθνώς. Στηρίξτε αυτόν τον αγώνα.

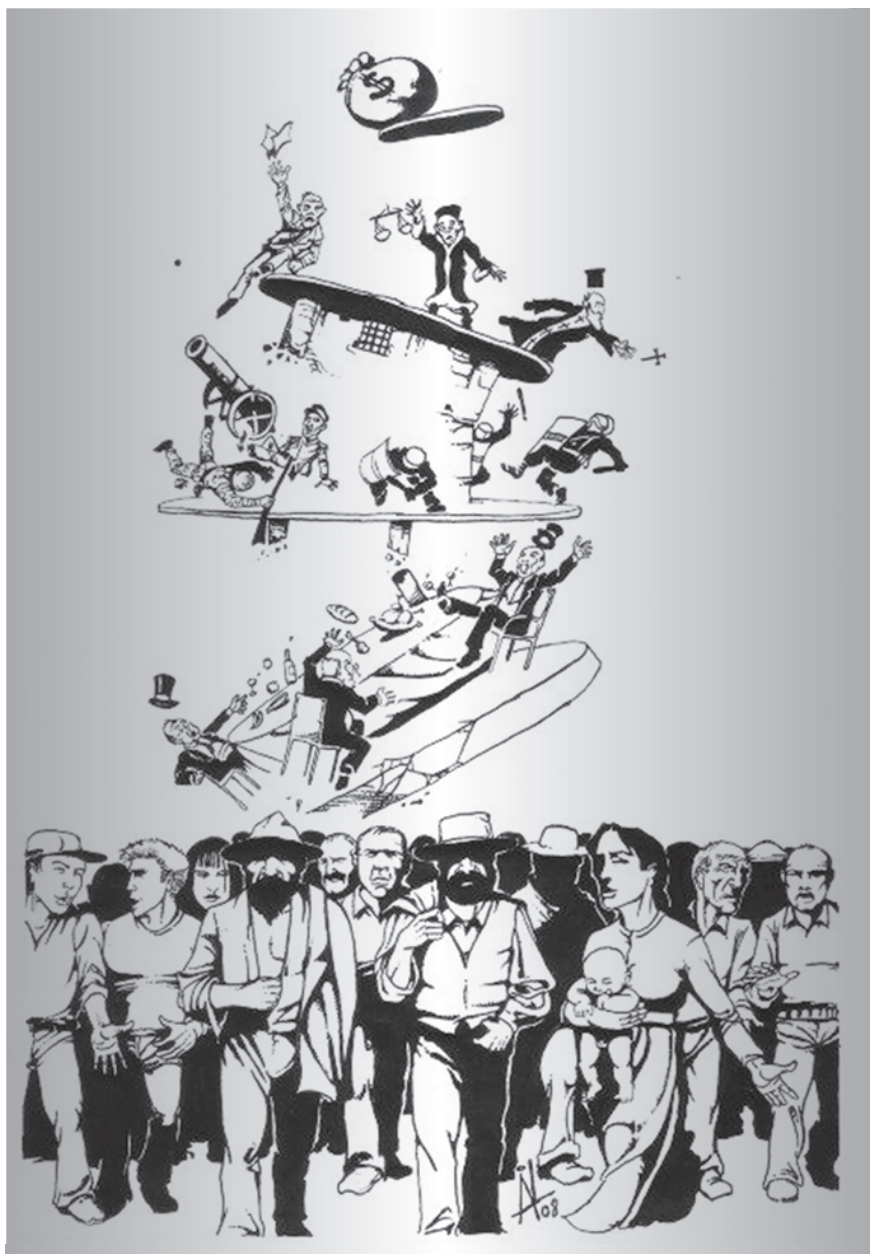
Διμηνιαία εφημερίδα της Νέας Διεθνιστικής Αριστεράς

ΤΕΥΧΟΣ 1 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012 • €1

‘Όχι στο Μνημόνιο! ‘Εξω η Τρόικα!

Διαβάστε μέσα:

- Κύπρος:
‘Όχι στο μνημόνιο - ‘Εξω η Τρόικα
- Ελλάδα:
3 χρόνια τώρα η Τρόικα
δεν έφερε ούτε ευημερία ούτε ανάπτυξη.
Η αριστερά μπροστά στα καθήκοντα
- Σύμφωνο Δημοσιονομικής
Σταθερότητας της Ευρωπαϊκής
Ένωσης: Λιτότητα και με βούλα
- Μπορεί να υπάρξει επιστροφή στην
ευημερία μέσα στον καπιταλισμό;
- Πορτογαλία:
1 εκατομμύριο διαδηλωτές στους
δρόμους στις 15 Σεπτέμβρη
- Ισπανία:
με μνημόνιο ή χωρίς την κρίση
θα πληρώσει ο λαός
- Η απάντησή μας στην κρίση

Όχι στο Μνημόνιο! Έξω η Τρόικα!

της Αθηνάς Καρυάτη

Το δημόσιο χρέος της Κύπρου είναι αυτή την στιγμή γύρω στα €11 δις, δηλαδή αποτελεί το 72% του ΑΕΠ. Με την υπογραφή του μνημονίου θα μας φορτώσουν ακόμα €11 δις για να σώσουμε τις τράπεζες. Άλλωστε η κρίση και τα χρέη των τραπεζιτών ήταν και ο λόγος της τελευταίας υποβάθμισης της κυπριακής οικονομίας.

Αυτό όμως το χρέος δεν είναι δικό μας! Δεν έγινε προς όφελος του κυπριακού λαού, οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν κερδίσαμε ποτέ και τίποτα απ' αυτά τα δάνεια! Έγιναν για να κερδοσκοπούν οι τραπεζίτες.

Σαν κυπριακός λαός δεν έχουμε καμιά υποχρέωση να το πληρώσουμε. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, που αποδεικνύει πως δεν είναι παρά ένας εκπρόσωπος του κεφαλαίου και των τραπεζιτών, σε συνεργασία με τα κόμματα της Δεξιάς και του Κέντρου, προσπαθούν να το φορτώσουν στους εργαζόμενους.

Δυστυχώς η Αριστερά (το ΑΚΕΛ) αντί να καταγγείλει αυτή την προσπάθεια και να μπει μπροστά στον αγώνα για να σταματήσει την ένταξη στο μνημόνιο και την περαιτέρω χρεοκοπία της Κύπρου, σύρεται στην πολιτική της Τρόικας στην προσπάθεια της να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα και την καπιταλιστική κρίση.

Έτσι αναλαμβάνει να εφαρμόσει τις πολιτικές της ΕΕ και των τραπεζιτών, με μέτρα που και πάλι μειώνουν το βιοτικό επίπεδο, καταπατούν τα δικαιώματα των εργαζομένων και καταργούν ωφελήματα που κερδήθηκαν μετά από αγώνες δεκαετιών.

«Δεν έχουμε λεφτά» – τα έφαγαν όλα οι τράπεζες

Μη έχοντας κανένα άλλο επιχείρημα για να πείσουν τους εργαζόμενους να δεχτούν παραπάνω μέτρα-περικοπές-λιτότητα, που ξεκίνησαν το Δεκέμβριο του 2011 όχι μόνο πλέον τα κόμματα της Δεξιάς και του Κέντρου (ΔΗΣΥ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ) αλλά ακόμη και η κυβέρνηση και ο Χριστόφιας έχουν στραφεί στον εκφοβισμό και στον εκβιασμό: **«αν δεν υπογραφεί μνημόνιο θα γίνει στάση πληρωμών μισθών»**. Το ψευτοδίλημμα που μας βάζουν είναι: είτε κηρύσσουν χρεοκοπία /στάση πληρωμών προς τους εργαζόμενους είτε υπογράφουν το μνημόνιο!

Αυτό που δεν εξηγούν είναι ότι ο λόγος που θα σταματήσουν τις πληρωμές των μισθών και των κοινωνικών παροχών προς τους εργαζόμενους (αν δεν πάρουν νέα δάνεια με το Μνημόνιο) δεν είναι γιατί δεν υπάρχουν λεφτά, αλλά γιατί τα λεφτά που υπάρχουν θα τα δώσουν στους τραπεζίτες /δανειστές μας!

Με άλλα λόγια είτε χωρίς μνημόνιο, είτε με μνημόνιο, οι πολιτικές που σχεδιάζουν οδηγούν τους Κύπριους εργαζόμενους και την κοινωνία στην φτώχεια και την εξαθλίωση χωρίς να υπάρχει ελπίδα εξόδου από αυτήν.

Το πρόβλημα της Κύπρου δεν ήταν ούτε το υπερβολικό χρέος ούτε το υπερβολικό έλλειμμα. Το χρέος για το 2011 ήταν 72%, πολύ πιο χαμηλό από ότι ο Ευρωπαϊκός Μέσος Όρος που είναι 88%, και το έλλειμμα ήταν επίσης πολύ μικρό – υπολογίζονταν στα 4,5% για το 2012, πολύ κοντά στον μέσο όρο και πολύ κοντά στο όριο του 3% που θέλει η ΕΕ και πολύ καλύτερο από Γαλλία, Αγγλία κτλ.

Το πρόβλημα είναι ένα και μόνο ένα: οι Τράπεζες

Η Τρόικα υπολογίζεται ότι θα δώσει €11 δις νέα δάνεια στην κυβέρνηση. Από αυτά, τα 5 δις προορίζον-

ται για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Τα άλλα 6 δις θα πάνε στην αναχρηματοδότηση του υπάρχοντος δημόσιου χρέους, καθώς αυτό θα βγει εκτός ελέγχου μετά τα νέα δάνεια για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών.

Πίσω από το πρόβλημα επομένως υπάρχει μόνο ένας υπεύθυνος: το ασύδοτο κυνηγητό του κέρδους από τους τραπεζίτες. Το δημόσιο χρέος της Κύπρου θα εκτιναχθεί σε μία μέρα από το 72% του ΑΕΠ που είναι σήμερα στο 130% του ΑΕΠ (€23 δις).

Έτσι το σημερινό μικρό με βάση τα διεθνή δεδομένα και επομένως απόλυτα βιώσιμο δημόσιο χρέος, θα γίνει μη βιώσιμο και θα οδηγήσει τη χώρα σταδιακά στη χρεοκοπία.

Οι κυπριακές τράπεζες, παρόλο που πήραν 3 δις από την κυβέρνηση το 2010 για να ενισχύσουν την ρευστότητά τους, αντί να επενδύσουν αυτά τα λεφτά στην κυπριακή οικονομία τα «τζόγαραν» στα ελληνικά ομόλογα και σε ελληνικά επισφαλή δάνεια (δάνεια που κινδυνεύουν να μην μπορέσουν να ξεπληρωθούν) έτσι ώστε να βγάλουν γρήγορο και μεγάλο κέρδος.

Είναι γνωστό σε όλους ότι η ευρωπαϊκή απόφαση για το κούρεμα του ελληνικού χρέους οδήγησε τις κυπριακές τράπεζες σε μεγάλες απώλειες έτσι ώστε, σαν αποτέλεσμα, να μην είναι πλέον βιώσιμες – να κινδυνεύουν δηλαδή με χρεοκοπία.

Τον Ιούνιο που μας πέρασε, η Λαϊκή Τράπεζα κατέρρευσε. Μέσα σε μια νύχτα κυβέρνηση και βουλή αποφάσισαν να την «κρατικοποιήσουν», δίνοντας 1.8 δις από τα δικά μας λεφτά –τους φόρους μας! Κρατικοποίησαν όμως μόνο τις ζημιές καθώς, η κυβέρνηση τώρα έχει μεν τον έλεγχο του 92% των μετοχών, αλλά δεν έχει τη διοίκηση της Τράπεζας (έχει μόνο πέντε έδρες στο διοικητικό συμβούλιο).

Η «διάσωση» της Λαϊκής άνοιξε τον ασκό του Αιόλου. Η Τράπεζα Κύπρου ζήτησε κατ' αρχήν μισό δις ευρώ, ενώ με τον έλεγχο που θα γίνει αναμένεται ότι τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια θα είναι πολλαπλάσια. Έχει ήδη ανακοινωθεί ότι η Λαϊκή έχει 4 δισ. € μη εξυπηρετούμενα δάνεια λόγω της συγχώνευσης που έκανε με την Marfin Εγνατία.

Αυτά συμβαίνουν τη στιγμή ο τραπεζικός τομέας της Κύπρου είναι 6 φορές πιο μεγάλος από το ΑΕΠ της χώρας. Πράγμα που σημαίνει ότι η τραπεζική κρίση είναι ικανή να τραβήξει όλη την οικονομία στην καταστροφή. Για να ξελασπώσουν δε τον χρεοκοπημένο τραπεζικό τομέα θα πρέπει οι Κύπριοι εργαζόμενοι να υποφέρουν από πολιτικές λιτότητας όχι για μερικά χρόνια όπως ψευδώς υποστηρίζουν οι κυβερνώντες, αλλά για δεκαετίες.

Οι τράπεζες οδήγησαν την Κύπρο έξω από τις αγορές κι άρα σε κρίση χρέους

Από τον Ιούνη του 2011 η Κύπρος είναι αποκλεισμένη από τις διεθνείς αγορές – δηλαδή τις ευρωπαϊκές κατά κύριο λόγο τράπεζες. Αυτό συμβαίνει λόγω της έκθεσης των τραπεζών στα ελληνικά ομόλογα και σε άλλα τοξικά (δηλαδή που κινδυνεύουν να μην αποπληρωθούν) δάνεια. Τον Νοέμβρη και Δεκέμβρη του 2012 λήγει ένα μεγάλο κομμάτι του χρέους. Και κυρίως τα €3 δις που δανείστηκε η κυπριακή κυβέρνηση για να ενισχύσει την ρευστότητα των τραπεζών.

Ας δούμε λίγο την λογική τους:

Οι ευρωπαϊκές τράπεζες δεν δίνουν λεφτά στην κυβέρνηση λόγω της έκθεσης των κυπριακών τραπεζών. Όμως οι ευρωπαϊκές τράπεζες μαζί και με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θέλουν πίσω τα λεφτά τους από τα προηγούμενα δάνεια. Και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο δεν γίνεται! Από τη στιγμή που αρνούνται να δώσουν νέα δάνεια, ας μην περιμένουν αποπληρωμή των προηγούμενων!

Η λύση που προτείνουν είναι να υποθηκεύσουμε την ζωή μας στην τρόικα και να υπογράψουμε το μνημόνιο ώστε να δανειστεί η κυβέρνηση άλλα 11 δις και να τα πληρώσει στο

τέλος ο λαός!! Η δική μας απάντηση πρέπει να είναι ένα καθαρό, κρυστάλλινο ΟΧΙ!

Μα αφού τα χρωστάμε να μην τα πληρώσουμε; Ποιος δημιουργεί το έλλειμμα και το χρέος;

Το δημόσιο χρέος δημιουργείται όταν τα έσοδα και τα έξοδα του κράτους δεν είναι ισοσκελισμένα – όταν υπάρχει έλλειμμα και το κράτος χρειάζεται να δανειστεί για να το καλύψει. Μετά βέβαια δημιουργείται ο κίνδυνος ενός φαύλου κύκλου που για να ξεπληρώσει τα παλιά χρέη παίρνει άλλα δάνεια, κι έπειτα, προσθέτοντας τους τόκους, το χρέος αντί να μειώνεται τελικά αυξάνεται.

Σύμφωνα με το Γραφείο Διαχείρισης Δημόσιου Χρέους του υπουργείου Οικονομικών:

«Στατιστικώς, οι αποπληρωμές χρέους αποτελούν το μεγαλύτερο μερίδιο των χρηματοδοτικών αναγκών, και είναι συχνά υπερδιπλάσιες των αναγκών του ελλείμματος».

Το 2008 η Κύπρος είχε πλεόνασμα και είχε και πολύ χαμηλό χρέος.

Όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης κατηγορούν καταρχήν την κυβέρνηση Χριστόφια, κατά δεύτερον τους δημόσιους υπαλλήλους και έπειτα τους μετανάστες για την αύξηση του ελλείμματος και του χρέους. Όμως αν δούμε τελικά τα νούμερα και τις πολιτικές που ακολουθήθηκαν από το 2008 και μετά τότε θα δούμε μια τελείως διαφορετική πραγματικότητα.

Το 2008 η οικονομία είχε 161 εκατ (0,9% του ΑΕΠ) πλεόνασμα και €8,388 δις χρέος (48,9% του ΑΕΠ). Σήμερα η κυπριακή οικονομία έχει €1,11 δις έλλειμμα (6,3% του ΑΕΠ) και €12,72 δις χρέος (71,6% του ΑΕΠ).

Έχουν δοθεί €2,4 δις σε φοροελαφρύνσεις στον ξενοδοχειακό τομέα, πάνω από 500 εκατομμύρια στον οικοδομικό τομέα, η φοροδιαφυγή υπολογίζεται σε €1,54 δις ενώ κάθε χρόνο πληρώνουμε τόκους €600 εκατομμύρια για τα δάνεια – συνολικά €2,4 δις (από το 2008) και δόθηκαν €3 δις για ρευστότητα στις τράπεζες.

Αντίθετα στις κοινωνικές δαπάνες από το 2008 έως το 2011 δόθηκαν μό-

λις €634 εκατομμύρια παραπάνω, ενώ για μισθούς δόθηκαν μόλις €384 εκατομμύρια περισσότερα!

Συνοψίζοντας, η κυβέρνηση έδωσε από το 2008, €9,84 δις επιπλέον στις τράπεζες και τις επιχειρήσεις ενώ μόλις €1,018 δις στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα

Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι ευάλωτες ομάδες υπέστησαν ήδη €850 εκατομμύρια μειώσεις στα εισοδήματά τους μέσα από τα πακέτα του Δεκεμβρίου 2011 και του καλοκαιριού 2012!

Ποιος άρα δημιούργησε το έλλειμμα και ποιος φταίει που αυξήθηκε το χρέος;

Παρόλα αυτά ο εκπρόσωπος της Κομισιόν έχει το θράσος να δηλώνει: «Δεν μπορείτε πλέον να συντηρείτε τον τωρινό τρόπο ζωής σας». Ακούμε για μας όλα όσα λέγανε για τους Έλληνες εργαζόμενους πριν δύο χρόνια – ότι ζουν πέρα από τα όριά τους, ότι είναι καλομαθημένοι κλπ. Έλεγαν και σ' αυτούς «να μην ανησυχούν», ότι θα εφαρμόσουν ένα ήπιο μνημόνιο και σύντομα (το 2012) θα ήταν πίσω στις αγορές. Αντί γι' αυτό, η Ελλάδα οδηγείται στη βαρβαρότητα, με το 68% να ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, την ανεργία στο 24% επίσημα και την ανεργία των νέων στο 55% (πάλι επίσημα).

Οι κύπριοι εργαζόμενοι έχουν ήδη υποστεί 10% μείωση του βιοτικού τους επιπέδου μέσω των μέτρων που πάρθηκαν το Δεκέμβρη του 2011 και το καλοκαίρι του 2012. Η ανεργία βρίσκεται επίσημα στο 11% και 25% στους νέους κάτω των 25 χρονών ενώ είναι η τρίτη ταχύτερη σε άνοδο ανεργία στην ΕΕ. Το 23,6% του πληθυσμού ήδη απειλείται από φτώχεια και κοινωνικό αποκλεισμό ενώ το 16% του πληθυσμού το 2010 ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας! Κι ακόμα δεν είδαμε τίποτα!

Η Τρόικα πρότεινε περικοπές που η ΟΕΒ και οι νεοφιλελεύθεροι του ΔΗΣΥ ούτε στα πιο τρελά τους όνειρα δεν μπορούσαν να φανταστούν!

Κι' αυτό γιατί τα μέτρα του Μνημονίου δεν αφορούν μόνο περικοπές, όπως πχ 15% στους μισθούς του δημοσίου και ευρύτερου δημοσίου τομέα και 10% στις κοινωνικές παροχές, αλλά και κατάργηση της ΑΤΑ, κατάρ-

γηση συλλογικών συμβάσεων ιδιαίτερα στον ξενοδοχειακό τομέα, πάγωμα κατώτερου μισθού στον ιδιωτικό τομέα, ενίσχυσης της μερικής απασχόλησης και στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα και ιδιωτικοποιήσεις ημικρατικών εταιριών. Τα μέτρα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με τα δημόσια οικονομικά, ούτε θα «εξυγιάνουν» την οικονομία. Θα φέρουν ακριβώς το αντίθετο! Θα οδηγήσουν την οικονομία σε βαθιά ύφεση, θα μειώσουν την κατανάλωση θα αυξήσουν την ανεργία κι επομένως θα συρρικνώσουν ακόμα περισσότερο τα έσοδα του κράτους.

Ο πραγματικός και ουσιαστικός τους στόχος μέσα απ' αυτά τα μέτρα είναι να αυξήσουν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων, να πάρουν όλα τα δικαιώματα από τους εργαζόμενους τώρα που του δίδεται η χρυσή ευκαιρία με τις ευλογίες της ΕΕ και της Τρόικα.

Το μνημόνιο είναι ΜΝΗΜΟΝΙΟ – δεν υπάρχουν «μαλακά» μέτρα

Αυτή τη στιγμή ζούμε ένα θέατρο του παραλόγου. Όλα τα κόμματα συναγωνίζονται ποιο θα κάνει τις «μεγαλύτερες» περικοπές.

Κανείς όμως, και προπάντων το ΑΚΕΛ που δηλώνει Αριστερά και είναι κυβέρνηση, δεν βάζει το πολύ λογικό ζήτημα: δεν φταίνει οι εργαζόμενοι για τα προβλήματα των τραπεζών γιατί λοιπόν να πληρώσουν οι εργαζόμενοι;

Η υπογραφή του μνημονίου είναι η είσοδος σε έναν φαύλο κύκλο χρέους και λιτότητας. Όσο «μαλακό» και να είναι ένα στα λόγια το Μνημόνιο, στην συνέχεια θα έρθουν κι άλλα, πολύ σκληρότερα μέτρα.

Υπάρχει άλλος δρόμος; Ναι υπάρχει!

Καταρχήν δεν πρέπει να υπογράψουμε το μνημόνιο, γιατί οδηγεί την κυπριακή κοινωνία σε μαζική φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση.

Στο δίλημμα να πληρωθούν οι μισθοί ή το χρέος, η απάντηση από τη μεριά των εργαζομένων πρέπει να είναι καθαρή: να πληρωθούν οι μισθοί.

Το χρέος δεν το δημιουργήσαμε εμείς και δεν πρέπει να το πληρώσουμε.

Έπειτα, από τη στιγμή που έχει περάσει ήδη η πλειοψηφία των μετοχών της Λαϊκής στο δημόσιο, δηλαδή αφού με τα δικά μας λεφτά πληρώθηκαν τα ελλείμματα της τράπεζας, τότε η ιδιοκτησία και η διοίκηση της Λαϊκής πρέπει να περάσει στην κυπριακή κοινωνία. Με ποιο δικαίωμα και με ποια λογική, η κοινωνία πληρώνει τις ζημιές μιας επιχείρησης αλλά την επιχείρηση αυτή συνεχίζουν να την διοικούν οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες, αυτοί που την οδήγησαν στην χρεοκοπία;

Η μόνη σωστή και λογική για την κοινωνία πολιτική είναι η κρατικοποίηση της Λαϊκής να γίνει με ολοκληρωμένο τρόπο, δηλαδή χωρίς αποζημίωση στους μεγαλομετόχους και κάτω από κοινωνικό και εργατικό και έλεγχο και διαχείριση. Γιατί μόνο έτσι μπορεί να λειτουργεί για τα συμφέροντα της κοινωνίας και των εργαζομένων των οποίων τα χρήματα χρησιμοποιήθηκαν για να σωθεί.

Η ίδια κίνηση θα πρέπει να γίνει και για τις υπόλοιπες τράπεζες και «προβληματικές» εταιρίες ή οργανισμούς: η κρατικοποίηση τους κι όχι η προσωρινή επιδότησή τους, ειδικά αυτών που είναι ζωτικές για την οικονομία έτσι ώστε να γίνουν ξανά βιώσιμες, να απορροφήσουν την ανεργία και να λειτουργούν προς όφελος της κοινωνίας.

Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι υπερασπιζόμαστε την σημερινή απαράδεκτη εικόνα που επικρατεί σε μεγάλα τμήματα του δημόσιου τομέα. Υπάρχει και κακοδιοίκηση, και διαφθορά, κάποιοι πληρώνονται χωρίς να δουλεύουν γιατί έχουν «συγγενή» τον υπουργό, άλλοι το παίζουν διευθυντές με υπέρογκους μισθούς. Αυτά δεν αφορούν όμως την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων, στην Παιδεία, τα νοσοκομεία, και αλλού, που δουλεύουν ευσυνείδητα.

Τα κακώς κείμενα του δημόσιου τομέα όμως πρέπει οπωσδήποτε να εξαλειφθούν κι αυτό απαιτεί πλήρη διαφάνεια, κοινωνικό έλεγχο, αυστηρές ποινές, εκλεγμένες και ανακλητές διοικήσεις, χωρίς παχυλούς μισθούς και χωρίς προνόμια.

Όλα αυτά θα πρέπει βέβαια να συνδυαστούν με την καταγγελία των αντιλαϊκών Συνθηκών της ΕΕ και των παγκόσμιων οργανισμών σε συνεννόηση, συνεργασία και κοινή πάλη με τους άλλους λαούς που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση μέσα στην ΕΕ. Τελικός στόχος δεν μπορεί να είναι άλλος από τη δημιουργία μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, προς όφελος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και όχι του κεφαλαίου, των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων.

Αυτά τα πράγματα μπορεί να τα κάνει μόνο μια Αριστερά η οποία είναι συνεπής με τον ρόλο της στην κοινωνία. Που να παλεύει για τα δικαιώματα των εργαζομένων και όχι του κεφαλαίου.

Δυστυχώς αυτή την Αριστερά δεν την αντιπροσωπεύει η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Παρόλες τις τελευταίες δηλώσεις του Κυπριανού ότι «αν τα μέτρα είναι δυσβάστακτα πρέπει να σκεφτούμε να βγούμε από το ευρώ», και τις δηλώσεις του Χριστόφια ότι θα κατέβει ακόμη και στους δρόμους για την ΑΤΑ, οι πράξεις τους δείχνουν ακριβώς το αντίθετο πράγματα. Γιατί αν πραγματικά τα πίστευαν αυτά τότε δεν θα στήριζαν τις τράπεζες εις βάρος των εργαζομένων και στη συνέχεια δεν θα κατάφευγαν στο Μηχανισμό. Δεν θα πρότειναν μέτρα λιτότητας, αλλά θα προχωρούσαν στο να εφαρμόσουν ένα εναλλακτικό πρόγραμμα ανάπτυξης και κρατικοποιήσεων προς όφελος των εργαζομένων, όπως αυτό που αναφέρουμε πιο πάνω. Αυτό όμως θα σήμαινε ότι θα έρχονταν σε ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα, πράγμα που έχουν αποφασίσει από την αρχή της διακυβέρνησής τους ότι δεν θα το κάνουν.

Γι' αυτό παράλληλα με την πάλη ενάντια στην Τρόικα, το Μνημόνιο και το ντόπιο κεφάλαιο, χρειάζεται η πάλη για μια άλλη Αριστερά η οποία θα υιοθετεί ένα πρόγραμμα όπως αυτό που αναφέρουμε πιο πάνω, ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικό. Χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να είναι διατεθειμένη να έρθει σε ρήξη με το κεφάλαιο, και να σχεδιάσει την κοινωνία όχι με βάση τα κέρδη του 1% του πληθυσμού αλλά το κέρδος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων – με στόχο μια σοσιαλιστική Κύπρο σε μια σοσιαλιστική Ευρώπη. ★

ΕΛΛΑΔΑ: Τρία χρόνια τώρα η Τρόικα δεν έφερε ούτε ευημερία ούτε ανάπτυξη

Η αριστερά μπροστά στα καθήκοντα

Συνέντευξη με τον Άντρο Παγιάτσο, γραμματέα της Σοσιαλιστικής Διεθνιστικής Οργάνωσης Ξεκίνημα στην Ελλάδα

Η κυπριακή κυβέρνηση μας λέει ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σωθεί η οικονομία από το να μπούμε στο μηχανισμό και να υπογράψουμε μνημόνιο. Από την εμπειρία της Ελλάδας που είναι 3 χρόνια μέσα στο μηχανισμό τι συμπεράσματα προκύπτουν;

Η εμπειρία της Ελλάδας διδάσκει ότι η ένταξη σε μνημόνιο και η εφαρμογή των πολιτικών της τρόικας οδηγεί στην απόλυτη καταστροφή. Είναι η χειρότερη λύση για τον κυπριακό λαό.

Το 2010 λέγανε στην Ελλάδα ότι λένε όπως και σήμερα στην Κύπρο, ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος, ότι πολύ σύντομα τα προβλήματα θα λυνόντουσαν, και ότι το 2012, φέτος δηλαδή, θα είχαμε ήδη επιστρέψει στις αγορές. Αυτό ήταν ένα τεράστιο ψέμα. Το πρώτο μνημόνιο έφερε το δεύτερο μνημόνιο και οι οικονομικές επιπτώσεις στην Ελλάδα είναι χειρότερες από αυτές ενός πολέμου.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι – και σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό οι δημόσιοι υπάλληλοι – κατηγορήθηκαν για την κρίση λόγω διαφθοράς, τεμπελιάς κτλ ποια είναι η πραγματικότητα;

Η λάσπη που δέχτηκε ο ελληνικός λαός από τους ηγεμόνες της ΕΕ μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο σαν ρατσισμός.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι δεν είχαν καμία ευθύνη για την κρίση του χρέους που βγήκε στην επιφάνεια το 2010. Οι εργαζόμενοι πληρώνουν όλους τους φόρους τους καθώς δεν έχουν κανέναν τρόπο να διαφύγουν.

Η συντριπτική πλειοψηφία των Δημοσίων Υπαλλήλων δούλευε και δουλεύει κάτω από πολύ εντατικές συνθήκες με χαρακτηριστικά παραδείγματα τους υγειονομικούς στα νοσοκομεία, τους εκπαιδευτικούς, τους εργαζόμενους στα λεωφορεία, τα τρένα και γενικά τις δημόσιες μεταφορές, τους εργαζόμενους στην Καθαριότητα των Δήμων κτλ, κτλ. Κάποια προνομιακά στρώματα ασφαλώς υπάρχουν, αλλά αυτοί δεν είναι παρά μια μειοψηφία, συνήθως είναι ο στενός κύκλος υπουργών και η διευθυντική γραφειοκρατία του δημόσιου τομέα, αλλά είναι απαράδεκτο να στιγματίζεται ένας ολόκληρος λαός σαν αργόσχολος και τεμπέλης. Πχ στην δημόσια εταιρεία Ηλεκτρισμού, τη ΔΕΗ, σε σύνολο 25,000 σχεδόν σκληρά εργαζομένων εργατοϋπαλλήλων, υπάρχουν 250 διευθυντικά στελέχη που παίρνουν πολλαπλάσιο μισθό απ' ότι οι υπόλοιποι και βέβαια είναι χωμένοι στις μίζες και στα κόλπα.

Η διαφθορά υπάρχει στα διευθυντικά κλιμάκια στα υπουργεία και τον στενό τους περιβάλλον και είναι στενά συνυφασμένη με τα μεγάλα συμφέροντα – το ιδιωτικό κεφάλαιο. Το πιο μεγάλο σκάνδαλο είναι της Siemens (Ζήμενς) – του γερμανικού πολυεθνικού κολοσσού, ο οποίος εξαγόραζε πολιτικούς και στελέχη, για να προωθή τα συμφέροντά του. Αν τώρα οι Έλληνες που εξαγόρασε η Ζήμενς είναι περισσότερο διεφθαρμένοι από την Ζήμενς, που τους εξαγόρασε, το... συζητάμε. Αλλά σίγουρα η Μέρκελ δεν μπορεί και δεν δικαιούται να κατηγορεί τους Έλληνες εργαζόμενους για διαφθορά.

Άλλα μεγάλα σκάνδαλα είναι του Κόκκαλη, του Μπόμπολα, κτλ, του μεγάλου δηλαδή ελληνικού κεφαλαίου που είχε στενές σχέσεις με το δημόσιο τομέα για να προωθή μπίζνες.

Την ίδια στιγμή αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι ελέγχουν τα ΜΜΕ μέσα από

τα οποία επηρεάζουν τον τρόπο που σκέφτονται η πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων και έτσι τις δικές τους βρωμιές και των φίλων τους, στελεχών στο δημόσιο τομέα, τις φορτώνουν γενικά και αόριστα στους Δημόσιους Υπαλλήλους.

Δημιουργώντας κλίμα ενάντια στον δημόσιο τομέα στην συνέχεια μπορούν να εξαγοράσουν σε τιμές ευκαιρίας τα καλύτερα φιλέτα του δημόσιου τομέα (κερδοφόρες επιχειρήσεις σε τιμές ξεπουλήματος).

Το πόσο μεγάλο ψέμα είναι η κατηγορία των «τεμπέληδων» και «διεφθαρμένων» Ελλήνων που ζουν «πέρα από τα όρια τους» αποκαλύπτεται από το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή 6 χώρες της Ευρωζώνης (Ισπανία, Κύπρος, Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ιταλία μαζί με την Ελλάδα) είναι αντιμέτωπες με Μνημόνια, πράγμα που δείχνει ότι το πρόβλημα του χρέους δεν έχει καμία σχέση με την λεγόμενη τεμπελιά των διάφορων λαών.

Ποιες ήταν οι αιτίες της κρίσης τελικά;

Πολύ σύντομα αυτό που μπορούμε να πούμε ότι είναι κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και μάλιστα διεθνής. Η κρίση δεν ξεκίνησε το 2010 στην Ελλάδα, ξεκίνησε το 2007 από τις ΗΠΑ όταν κατέρρευσε η αγορά κατοικίας στην οποία είχε δημιουργηθεί μια τεράστια φούσκα με τις τιμές να έχουν ξεπεράσει κάθε λογικό όριο.

Δύο εκατομμύρια οικογένειες υπολογίζεται ότι χάσανε μέσα σε ένα χρόνο τα σπίτια τους, στην κρίση που ξεκίνησε το 2007 στις ΗΠΑ, καθώς δεν μπορούσαν να ξεφλήσουν τις δώσεις των στεγαστικών δανείων και τα κατάσχεσαν οι τράπεζες. Οι τράπεζες όμως βρέθηκαν με ιδιοκτησίες σπιτιών και γης στα χέρια τους που δεν είχαν καμία αξία γιατί δεν μπορούσαν να τα πουλήσουν – δεν υπήρχε κανείς

για να τα αγοράσει. Αυτό σήμαινε τεράστιες ζημιές για τις τράπεζες.

Έτσι η στεγαστική κρίση μετατράπηκε σε κρίση του τραπεζικού συστήματος, η οποία επεκτάθηκε μέσα σε ένα περίπου χρόνο από τις ΗΠΑ στο ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα.

Για να διασώσουν τις τράπεζες, οι κυβερνήσεις δανείστηκαν λεφτά με τα οποία στήριξαν το τραπεζικό σύστημα – έτσι τα τραπεζικά χρέη μετατράπηκαν σε χρέη του δημόσιου τομέα. Στις πιο αδύναμες χώρες όπως οι χώρες του νότου της Ευρώπης, που είχαν χρόνιο πρόβλημα ελλειμμάτων και ψηλού δημόσιου χρέους, αυτά ξεφύγανε από κάθε έλεγχο. Έτσι δημιουργήθηκε η κρίση του χρέους, την οποία σήμερα καλούνται να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι και στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα.

Η κρίση αυτή έχει πολύ δρόμο μπροστά της. Έχει ήδη μπει στον 6ο της χρόνο, και αυτή τη στιγμή η Ευρωζώνη βρίσκεται αντιμέτωπη με ύφεση, και το 2013 είναι πολύ πιθανό να είναι χρονιά μας νέας διεθνούς ύφεσης, και μάλιστα χειρότερης απ' αυτής του 2008-9.

Άρα ο τρόπος που προτείνουν οι καπιταλιστές για να σώσουν την οικονομία δεν έχει λύσει κανένα πρόβλημα. Υπάρχει άλλη λύση;

Λύση υπάρχει μόνο που δεν συμφέρει στο μεγάλο κεφάλαιο – γι' αυτό και δεν θα την ακούσει κανείς από τα ΜΜΕ.

Το πρώτο σημείο της απάντησης των κοινωνιών που καταστρέφονται από τα μνημόνια είναι να αρνηθούν να πληρώσουν το χρέος. Το χρέος δεν το δημιούργησαν οι εργαζόμενοι και δεν έχουν καμία ευθύνη να πληρώσουν για την αποπληρωμή του. Πολύ περισσότερο δεν μπορούν να το πληρώσουν! Για να εξοφληθεί το χρέος πρέπει να καταστραφούν ολόκληρες κοινωνίες!

Χαρακτηριστικά στην Ελλάδα, αυτή τη στιγμή με βάση τα επίσημα στοιχεία της ΕΕ (Eurostat, Ιούλιος 2012, το 68% του κόσμου είναι κάτω από τα όρια της φτώχειας. Η επίσημη ανεργία έχει φτάσει το 23,6% (η πραγματική ανεργία είναι πάντα πολύ πιο υψηλή από ότι η επίσημη) και η ανεργία στους νέους ανθρώπους έχει φτάσει στο απίστευτο 55%. Αυτή η εικόνα

ονομάζεται κοινωνική καταστροφή. Δεν μπορεί μια κοινωνία να καταλήγει στα όρια της βαρβαρότητας για να πάρουν πίσω οι τραπεζίτες τα λεφτά τους.

Το επόμενο απαραίτητο βήμα είναι η κοινωνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Από τη στιγμή που οι κοινωνίες αρνηθούν την αποπληρωμή των δανείων για χάρη των τραπεζιών, οι τράπεζες, που βρίσκονται στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου οδηγούνται στη χρεοκοπία και τότε, ο μόνος τρόπος να διασωθούν οι καταθέσεις των λαϊκών στρωμάτων και να μπορέσουν οι τράπεζες να λειτουργήσουν προς όφελος της οικονομίας και της κοινωνίας θα πρέπει να κοινωνικοποιηθούν – δηλαδή να περάσει η ιδιοκτησία τους στο δημόσιο και η διαχείριση τους να ασκείται από κοινωνικούς φορείς δημοκρατικά εκλεγμένους, ελεγχόμενους και ανακλητούς (χωρίς βέβαια τους εξωφρενικούς μισθούς και προνόμια των σημερινών διοικούντων).

Σε αυτές τις κινήσεις το κεφάλαιο, ξένο και ντόπιο, θα πολεμήσει λυσσασμένα, σαμποτάροντας την οικονομία, μπλοκάροντας τις επενδύσεις κτλ. η

μόνη απάντηση σε αυτό είναι ο **δημόσιος τομέας να αναλάβει την λειτουργία των μεγάλων επιχειρηματικών μονάδων και να προχωρήσει σε μαζικές δημόσιες επενδύσεις για να μπει η οικονομία σε πορεία ανάπτυξης και να σταματήσει ο κατήφορος.**

Όπως καταλαβαίνουμε αυτά τα μέτρα θέτουν τις βάσεις για μια εναλλακτική σοσιαλιστική κοινωνία.

Ασφαλώς όταν λέμε ότι ο δημόσιος τομέας πρέπει να αναλάβει ρόλο κινητήριας δύναμης στην οικονομία δεν εννοούμε τον σημερινό δημόσιο τομέα αλλά εννοούμε έναν δημόσιο τομέα που να βρίσκεται κάτω από στενή παρακολούθηση και έλεγχο από την κοινωνία έτσι ώστε να ελεγχθούν τα σκάνδαλα των διεφθαρμένων διευθυντικών στελεχών, τα ρουσφέτια και οι κομματικές προσλήψεις. Αυτή είναι η έννοια του δημόσιου τομέα, και γενικά του συνόλου της οικονομικής δραστηριότητας, κάτω από κοινωνικό και εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Ασφαλώς αυτά τα καθήκοντα μπορεί να τα φέρει σε πέρας μόνο η αριστερά στηριγμένη στα λαϊκά κινήματα και τα λαϊκά στρώματα. Δυστυχώς όμως τα μαζικά κόμματα της αριστεράς στην εποχή μας βρίσκονται πολύ μακριά για να αναλάβουν αυτές τις ευθύνες τους.

Στην Ελλάδα είδαμε στις τελευταίες εκλογές την δυναμική εμφάνιση του ΣΥΡΙΖΑ. Τι σημαίνει για την ελληνική αριστερά και την κοινωνία;

Τα ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές, του Μάη (17%) και ειδικά του Ιούνη (27%) αποτελούν ιστορικής σημασίας εξέλιξη.

Μετά από 2½ χρόνων μεγαλειώδεις αγώνες η ελληνική κοινωνία και ειδικά οι εργαζόμενοι στράφηκαν στην αναζήτηση πολιτικής λύσης στο πρόβλημα. Κατάλαβαν δηλαδή με έναν τρόπο κάπως ενστικτώδη, ότι μόνο μια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να εφαρμόσει εναλλακτικές πολιτικές, στον αντίποδα αυτών που έχει επιλέξει η ΕΕ και η ελληνική άρχουσα τάξη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως παραμένει ένα φαινόμενο με έντονες αντιφάσεις και αντιθέσεις στο εσωτερικό του. Ενώ η

πλειοψηφία της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και των υποστηρικτών του είναι έτοιμη για μεγάλες ρήξεις και συγκρούσεις με τα κατεστημένα συμφέροντα και για μεγάλες ανατροπές στην κοινωνία και στην πολιτική σκηνή, η ηγεσία δεν είναι έτοιμη για κάτι τέτοιο. Η πλειοψηφία της ηγεσίας του σύριζα έχει μπει στο δρόμο του να βάλει νερό στο κρασί της, να ενσωματωθεί στο καπιταλιστικό σύστημα και απλά να προσπαθήσει να το κάνει λίγο πιο ανθρωπινό. **Αυτός ο δρόμος είναι καταδικασμένος σε αποτυχία. Δεν υπάρχει πολιτική διεξόδου από την κρίση χωρίς να τεθούν οι βάσεις για την ανατροπή της εξουσίας του μεγάλου κεφαλαίου.**

Η μάχη όμως μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ και γενικότερα μέσα στην ελληνική Αριστερά είναι μια ανοιχτή μάχη. Υπάρχουν μεγάλες κοινωνικές δυνάμεις που θα αξιοποιήσουν την εκλογή μιας κυβέρνησης της Αριστεράς για να δώσουν ώθηση στους αγώνες και τα κινήματα και να σπρώξουν μια μελλοντική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ σε πολύ ριζοσπαστικές αριστερές κατευθύνσεις όπως απαιτούνται από τις συνθήκες.

Στο βαθμό που μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα, πράγμα που σίγουρα θα κάνει, τότε θα βρίσκει τεράστια τμήματα του εργατικού κινήματος και της κοινωνίας απέναντί της και θα προκαλέσει μια τεράστια κρίση στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς σαν το κομμάτι εκείνο της Αριστεράς που επιδιώκει ρήξεις με τα μεγάλα συμφέροντα και το σύστημα, οφείλουμε να προετοιμαστούμε για αυτές τις πολιτικές προοπτικές, γιατί αν δεν τα καταφέρουμε να επιβάλουμε ένα πολιτικό πρόγραμμα όπως αυτό που ανέφερα παραπάνω ο μεγάλος κερδισμένος θα είναι η Χρυσή Αυγή.

Πόσο μεγάλο κίνδυνο αποτελεί η ΧΑ και πώς τα κατάφερε να ανέβει τόσο πολύ;

Η Χρυσή Αυγή αποτελεί έναν πραγματικά τεράστιο κίνδυνο. Η βασική αιτία της ανόδου της είναι η απελπισία και η απόγνωση στην οποία η οικονομική κρίση έχει ρίξει εκατομμύρια ανθρώπους. Η ΧΑ ελκύει γιατί εμφανίζεται σαν σκληρή και αποφα-

σιστική στην «αντιμετώπιση» των προβλημάτων.

Στην πραγματικότητα η ΧΑ δεν είναι ούτε σκληρή ούτε αποφασιστική – είναι θρασύδειλη και το μακρύ χέρι του συστήματος. Στην βουλή υποστηρίζουν όλες τις πολιτικές που εξυπηρετούν το κεφάλαιο και επιλέγουν για να χτυπήσουν φτωχούς και αδύναμους μετανάστες – δεν τους είδαμε ποτέ να χτυπούν τις συμμορίες ή τις μαφίες, ελληνικές και ξένες, πχ την αλβανική μαφία, την ρώσικη μαφία, την μαφία των Σομαλών κτλ. Και βέβαια δεν τους είδαμε να χτυπούν ποτέ κανέναν τραπεζίτη, κανένα βιομήχανο και εφοπλιστή.

Το κακό είναι ότι τα μαζικά κόμματα της αριστεράς στην Ελλάδα υποτιμούν τον κίνδυνο του φασισμού και στην πραγματικότητα παίζουν με την φωτιά με το ίδιο τους το μέλλον. Γιατί μετά τους μετανάστες οι φασίστες θα στραφούν ενάντια στην αριστερά και ενάντια στο εργατικό κίνημα όπως έχει αποδείξει η ιστορία.

Χρειάζεται η δημιουργία μαζικών αντιφασιστικών επιτροπών από οργανώσεις της αριστεράς που έχουν κατανόηση του κινδύνου, από προοδευτικούς πολιτιστικούς, μεταναστευτικούς, αθλητικούς κτλ συλλόγους για να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος της ανόδου των φασιστών. Ήδη έχουμε κάποια πρώτα πολύ σημαντικά μηνύματα όταν μετανάστες στην Κυπαρισσία καταδίωξαν και έδιωξαν τους φασίστες της ΧΑ, όταν εργαζόμενοι σε νοσοκομεία της χώρας έδιωξαν Χρυσάυγιτες που επιχείρησαν να δώσουν αίμα με τον όρο να πάει μόνο σε Έλληνες, όταν εμφανίστηκαν μαζικές διαδηλώσεις που στρίμωξαν τους φασίστες στην γωνία σε μια σειρά από πόλεις, κοκ.

Ζούμε μια ταραγμένη εποχή με τεράστιες δυνατότητες για την επαναστατική αριστερά και τις μαρξιστικές ιδέες αλλά και τεράστιους κινδύνους όπως αποκαλύπτει η ενίσχυση των φασιστών. Ολόκληρη η Νότια Ευρώπη ζει ιστορικές στιγμές μεγάλων κοινωνικών αγώνων. Είναι μια νέα εποχή για τους εργαζόμενους στις χώρες μας αλλά και διεθνώς. Θα μπορούμε σε αυτή τη μάχη με όλες μας τις δυνάμεις και με αισιοδοξία για τη νίκη. ★

Σύμφωνο Δημοσιονομικής Σταθερότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης: Λιτότητα και με βούλα

της Ελένης Ιωάννου

Περιοχές, φόροι, ιδιωτικοποιήσεις, διασώσεις τραπεζών, λιτότητα είναι οι πολιτικές με τις οποίες βλέπουμε τις κυβερνήσεις στην Ευρώπη να ανταποκρίνονται στην κρίση καθημερινά. Πρόσφατα, τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης πλην της Τσεχίας και του Ηνωμένου Βασιλείου επικύρωσαν και θεσμοθέτησαν τις πολιτικές αυτές με τη ψήφιση του Συμφώνου Δημοσιονομικής Σταθερότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στη μοναδική χώρα που η συνθήκη λιτότητας μπήκε σε δημοψήφισμα είναι στην Ιρλανδία.

Το σύμφωνο Λιτότητας

Το Σύμφωνο Λιτότητας, γιατί στην ουσία περί αυτού πρόκειται, προνοεί την εφαρμογή 'διορθωτικού μηχανισμού', περικοπές δηλαδή και αύξηση της φορολογίας που θα πλήξουν τα χαμηλά στρώματα, στην περίπτωση που το έλλειμμα της εκάστοτε χώρας παρεκκλίνει σοβαρά από το 0.5% του ΑΕΠ. Στόχος ρεαλιστικά ανέφικτος!

Για ολόκληρη την ΕΕ, το συνολικό ποσό σε περικοπές φτάνει τα €166 δις.

Την ίδια στιγμή, με το άρθρο 4 του Συμφώνου, επιδιώκεται διατήρηση του χρέους κάτω από το 60% σε σχέση με το ΑΕΠ της κάθε χώρας. Για να γίνει αυτό πρέπει κάθε χρόνο να υπολογίζεται μείωση του επιπλέον χρέους, που και πάλι σημαίνει περικοπές και φορολογία. Συνολικά στην Ευρωζώνη υπάρχει χρέος που φτάνει τα 85% του ΑΕΠ, €2.3 τρις δηλαδή πάνω από το 'επιτρεπτό' 60%. Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος προβλέπεται να

δίνονται €115 δις το χρόνο στους δανειστές!

Η θεσμοθέτηση της λιτότητας είναι ακόμα μια αντιδημοκρατική λύση απελπισίας ενός δυσλειτουργικού συστήματος να επιβληθεί. Δίνει επιπλέον εξουσίες στην Κομισιόν, ενός σώματος μη εκλεγμένου από την κοινωνία, επιτρέποντάς της να επεμβαίνει και να καθορίζει τον προϋπολογισμό κάθε χώρας, αφαιρώντας το δικαίωμα των λαών σε εναλλακτικές της λιτότητας, δια νόμου.

Γιατί η λιτότητα δεν είναι η απάντηση στην κρίση

Στην πραγματικότητα, εκτός που το αίσχος της νομιμοποίησης της λιτότητας, η άρχουσα τάξη και το κεφάλαιο προσπαθούν να μας πείσουν ότι η κατάρρευση της οικονομίας οφείλεται στα επιδόματα, και στις κρατικές επενδύσεις. Στην πραγματικότητα αυτό που βάθυνε ακόμα πιο πολύ την κρίση σε όλη την Ευρώπη ήταν η υποστήριξη από τα κράτη του ιδιωτικού κεφαλαίου, με το δόσιμο δισεκατομμυρίων από κρατικά ταμεία για τη διάσωση τραπεζών, και την εθνικοποίηση του χρέους τους, και η φούσκα στην αγορά ακινήτων!

Προσπαθούν λοιπόν με τη δικαιολογία «δεν υπάρχουν χρήματα στα κρατικά ταμεία» -αφού πρώτα φρόντισαν να τα δώσουν στις τράπεζες- να απενοχοποιήσουν τις ιδιωτικοποιήσεις που γίνονται σε τομείς του δημοσίου τομέα.

Την ίδια στιγμή αποκαλύπτεται ξεκάθαρα το αδιέξοδο του καπιταλισμού. Η λιτότητα, για την εργατική

τάξη μιας χώρας σημαίνει μειώσεις μισθών, ανεργία, απώλεια επιδομάτων, φτώχεια και εξαθλίωση. Αρκεί να παρατηρήσουμε την κατάσταση στην Ευρώπη μετά το ξέσπασμα της κρίσης. Τον Σεπτέμβριο που πέρασε οι άνεργοι στην ΕΕ έφτασαν τα 18.2 εκατομμύρια, 34.000 περισσότεροι από τον προηγούμενο μήνα!

Την ίδια στιγμή, οι εταιρίες που κατέχουν το συσσωρευμένο κεφάλαιο αποφεύγουν τις επενδύσεις και τα αναπτυξιακά έργα, που θα άνοιγαν νέες θέσεις εργασίας και θα δημιουργούσαν κάποια κινητικότητα στην αγορά, εφ' όσον αυτά δεν προβλέπουν κέρδος μέσα στην κρίση.

Βλέπουμε λοιπόν τις κυβερνήσεις, αντί να στρέφονται στο 1% που κατέχει τα συσσωρευμένα κεφάλαια και τον πλούτο, και να ζητήσουν την απλήρωτη φορολογία που θα ανακούφιζε τα ταμεία, να απαντάνε στην κρίση της ανεργίας και της φτώχειας με περισσότερη ανεργία και φτώχεια, κάνοντας πλάτες στους κερδοσκόπους και τους τραπεζίτες!

Ιρλανδία: ο κόσμος καλείται να αποφασίσει μέσα από ένα δημοψήφισμα

Στην Ιρλανδία τον περασμένο Μάη ο λαός κλήθηκε να ψηφίσει σε δημοψήφισμα υπέρ ή κατά της συνθήκης. Με ασαφή επιχειρήματα και υποσχέσεις για ανάκαμψη της οικονομίας, απασχόληση και σταθερότητα, τα κόμματα της δεξιάς προσπαθούσαν να εκβιάσουν την κοινή γνώμη υπέρ της. Έλεγαν ότι αν ο λαός δεν την αποδεχόταν θα έμπαινε η Ιρλανδία σε ακόμα βαθύτερη κρίση, και τότε η Ιρ-

λανδία δε θα μπορούσε να καταφύγει για οικονομική στήριξη στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας. Κατηγορούσαν μάλιστα την αριστερά, που υποστήριζε καταψήφιση της συνθήκης ότι θα ωθούσε την Ιρλανδία στο χάος και τη φτώχεια!

Όμως για την Ιρλανδία αυτό το Σύμφωνο σημαίνει περικοπές €8 δις από παροχές, επιδόματα και κονδύλια δημοσίου, ποσό που ισοδυναμεί σχεδόν με ολόκληρο τον προϋπολογισμό για την παιδεία, και 16 φορές τις περικοπές που επιβλήθηκαν μόνο φέτος πάνω στον τομέα της Υγείας, ενώ με το άρθρο 4, προνοούνται επιστροφές χρημάτων που αγγίζουν τα €5 δις το χρόνο με επιπλέον επιτόκιο γύρω στα €9 δις στους δανειστές και στο κεφάλαιο.

Η Ιρλανδία από οικονομικός «Τίγρης του Βορρά» κατέληξε να καταφεύγει στο ΔΝΤ το 2010, και σήμερα να μετρά 100.000 περισσότερους άνεργους από το 2009 και με 3.000 να εγκαταλείπουν την χώρα κάθε μήνα για οικονομικούς λόγους.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν 60% υπέρ, με την αποχή να πιάνει ένα τρομερό 50%!

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα Ιρλανδίας, η αδελφή οργάνωσή της ΝΕΔΑ στην Ιρλανδία, έκανε εκστρατεία ενάντια στη συνθήκη. Παρά την ήττα όμως, ο αγώνας ενάντια στη λιτότητα και τον καπιταλισμό, για μια σοσιαλιστική Ευρώπη συνεχίζεται στους δρόμους, στους εργασιακούς χώρους σε σχολεία και πανεπιστήμια.

Στην Κύπρο

Θα έλεγε κανείς ότι μια αριστερή κυβέρνηση σαν κι αυτή του ΑΚΕΛ θα καταψήφιζε το Σύμφωνο σταθερότητας. Κι όμως, η Κύπρος είναι ένα από τα κράτη που ψήφισε "Ναι" στη συνθήκη. Η κυβέρνηση του ΑΚΕΛ, με τη δικαιολογία ότι δεν έχει πολιτικούς συμμάχους, τα τελευταία χρόνια ακολουθεί νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τόσο μέσα στην Ευρώπη όσο και στην Κύπρο. Το πακέτο μέτρων λιτότητας, η κρατικοποίηση του χρέους της Λαϊκής τράπεζας που έφερε την Τρόικα στην Κύπρο, είναι κάποια από τα παραδείγματα που αποδεικνύουν την ταύτιση της κυβέρνησης του ΑΚΕΛ με το κεφάλαιο.

Το ΑΚΕΛ, με τη στάση αυτή, ουσιαστικά γυρίζει την πλάτη τόσο στην Κυ-

πριακή εργατική τάξη, όσο και στα μαζικά κινήματα που εξελίσσονται αυτή την ώρα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ο τελευταίος μήνας μόνο έχει δει μαζικότερες διαδηλώσεις και γενικές απεργίες τη μία μετά την άλλη. Σε Ισπανία, Ελλάδα, Πορτογαλία και όχι μόνο νεολαία και εργαζόμενοι κατεβαίνουν στους δρόμους ενάντια στις πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζονται σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης και κυρίως γιατί δε βλέπουν εναλλακτική μέσα στον καπιταλισμό.

Τα κόμματα της αριστεράς μόνο με την κοινωνία στο πλάι τους μπορούν να παλέψουν πραγματικά για την ανατροπή του καπιταλισμού. Η μόνη λύση στο αδιέξοδο του καπιταλισμού, είναι το πέρασμα της εξουσίας από τα χέρια των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων στα χέρια της κοινωνίας και της εργατικής τάξης.

Οι επιθέσεις του κεφαλαίου σε όλη την Ευρώπη είναι κοινές!

Έτσι, κοινή και μαζική θα πρέπει να είναι και η αντίσταση της εργατικής τάξης! Για μια δημοκρατική σοσιαλιστική Ευρώπη. ☺

Μπορεί να υπάρξει επιστροφή στην ευημερία μέσα στον καπιταλισμό;

του Παναγιώτη Σολωμού

Το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης αντικειμενικά βάζει μπροστά στην κοινωνία το ερώτημα πως ξεπερνιέται αυτή η κρίση και πως επιστρέφουμε πίσω στις περιόδους οικονομικής ανάπτυξης και ευημερίας.

Αρκετά πολιτικά πρόσωπα από το κέντρο μέχρι και την ριζοσπαστική αριστερά πιστεύουν ότι αυτό μπορεί να επιτευχθεί απλά με «αναπτυξιακή πολιτική», πάντα μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού. Τους βλέπουμε να προβάλλουν τον Κεϋνσιανισμό, δηλαδή τη μικτή οικονομία και τον κρατικό παρεμβατισμό σαν απάντηση στην κρίση.

Κίνητρα και επιδοτήσεις για ανάπτυξη

Όλες οι πιο πάνω πολιτικές έχουν σαν φιλοσοφία την προώθηση της ανάπτυξης μέσα από κίνητρα προς τους ιδιώτες ή ακόμα την ανάθεση σε αυτούς κυβερνητικών έργων.

Μέχρι και πριν την οικονομική κρίση το πρόβλημα αυτό λυνόταν με κίνητρα από το κράτος προς τους κεφαλαιοκράτες. Άλλωστε αυτός είναι ένας από τους κύριους λόγους για τον οποίο τα κράτη βρίσκονται σήμερα υπό χρεοκοπία. Οι φορολογικές ελαφρύνσεις, τα κίνητρα, οι φοροαπαλλαγές οι φοροδιαφυγές «νόμιμες και παράνομες», οι μίζες κα, συνέβαλαν ουσιαστικά στην μεγέθυνση του δημόσιου χρέους.

Τα τελευταία χρόνια δόθηκαν στην Κύπρο αρκετά κίνητρα, με την μορφή φοροελαφρύνσεων (2.4 δις τις χρονιές 2009-2010), με την μορφή εγγυήσεων (3 δις στις τράπεζες) κοκ.

Με το βάθεμα της κρίσης αυτό το μέτρο δεν μπορεί να συνεχίσει να εφαρμόζεται, αφού το κράτος «δεν έχει λεφτά». Δεν έχει λεφτά όμως γιατί τα έδωσε στους καπιταλιστές σαν κίνητρα και στις τράπεζες για να τις σώσει!

Οι καπιταλιστές όμως δεν προχωρούν σε ανάπτυξη...

Αλλά γιατί οι καπιταλιστές δεν επενδύουν; Γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν αγορές για να αγοράσουν τα εμπορεύματα που θα παράγουν αν προχωρήσουν σε νέες επενδύσεις.

Αυτό δεν είναι ένα κυπριακό φαινόμενο αλλά είναι διεθνές.

Υπολογίζεται ότι 2 τρις ευρώ σε όλη την ευρωζώνη και 750 δις στερλίνες (σχεδόν άλλο ένα τρις ευρώ) στην Αγγλία είναι τα ανενεργά κεφάλαια, λεφτά δηλαδή τα οποία «κάθονται» στις τράπεζες ή στα θησαυροφυλάκια των επιχειρήσεων και δεν επενδύονται.

Η σημερινή κρίση είναι με Μαρξιστικούς όρους κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου. Από την μια συσσωρεύονται τεράστια κέρδη και πλούτος και από την άλλη φτώχεια και μιζέρια. Από την μια συσσωρεύονται προϊόντα απούλητα και από την άλλη φτώχεια εξαθλίωση και ανεργία. Έτσι παρόλο που κτυπιούνται οι μισθοί και αυξάνονται τα περιθώρια κέρδους οι καπιταλιστές δεν έχουν που να πουλήσουν τα προϊόντα τους – ακριβώς επειδή χτυπούν όλο και περισσότερο το βιοτικό επίπεδο! Αυτός είναι ο παραλογισμός του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο νεοφιλελευθερισμός παράγει κέρδη στις πλάτες των εργαζομένων, χωρίς ανάπτυξη...

Οι καπιταλιστές την προηγούμενη περίοδο μέσα από τις πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού, που όχι μόνο αφήνουν το κεφάλαιο ανεξέλεγκτο να κερδοσκοπεί αλλά υποτάσσουν και το κράτος στην κερδοσκοπική του μανία, έχουν καταφέρει να μαζέψουν τεράστια πλούτη.

Υπολογίζεται ότι σε παγκόσμια κλίμακα το 2% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 50% του παγκόσμιου πλούτου.

Το κεφαλαίο κατάφερε να καρπωθεί τεράστια πλούτη γιατί από τις προηγούμενες δεκαετίες έχει εξαπολύσει μια τεραστία ταξική επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα και τους εργαζόμενους.

Η ταξική επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι κεφαλαιοκράτες είναι χωρίς προηγούμενο έχουν βάλει στο στόχο τους όλες τις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις: το οκτάωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, τις συντάξεις, την Υγεία την Παιδεία κλπ. Δεν τους ενδιαφέρει αν ο κόσμος πείνα και πεθαίνει μέσα στην εξαθλίωση που δημιουργούν. Είναι ακόμη έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν και τον φασισμό για να αντιμετωπίσουν τους εργαζόμενους και την κοινωνία.

Στην επίθεση τους αυτή είναι οργανωμένοι παγκόσμια και έχουν στα χέρια τους μια σειρά από μηχανισμούς. Το ΔΝΤ, Κεντρικές τράπεζες και οι ιδιωτικές τράπεζες, τα χρηματιστήρια, οι οίκοι αξιολόγησης, τα ΜΜΕ, το κράτος με τους μηχανισμούς του. Όλα τα πιο πάνω είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου.

Το να πιστεύει λοιπόν κάποιος πως με το να αναλάβει μια αριστερή κυβέρνηση την αστική εξουσία θα μπορέσει πείσει τους κεφαλαιοκράτες και να προωθήσει πολιτικές ανάπτυξης είναι ουτοπία και αφέλεια. Πάνω απ' όλα είναι μια ταχτική που οδηγά το εργατικό κίνημα σε ήττα και απογοήτευση.

Η αριστερά στη μάχη για την ανατροπή

Υπάρχει ακόμα ένα ιστορικό στοιχείο που αποδεικνύει πως οι πολιτικές ανάπτυξης, μεικτής οικονομίας ή κρατικού παρεμβατισμού είναι αδύνατον να εφαρμοστούν σήμερα. Οι πολιτικές αυτές εφαρμόστηκαν μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο από την αστική τάξη, στην προσπάθεια της να σώσει τον καπιταλισμό, μπροστά στην ανερχόμενη δύναμη της εργατικής τάξης, την

εμφάνιση μαζικών σοσιαλιστικών κινημάτων διεθνώς και την ισχυροποίηση της θέσης της Σοβιετικής Ένωσης (παρά την γραφειοκρατική της παραμόρφωση και την μονοκομματική δικτατορία). Σήμερα η αστική τάξη δεν φοβάται κάτι τέτοιο γι αυτό και επιτίθεται στους εργαζόμενους, γι αυτό και ποτέ δεν θα εφαρμόσει πολιτικές υπέρ των εργαζόμενων.

Μετά την πτώση της ΕΣΣΔ ο καπιταλισμός θριαμβολογούσε: τα μότο τους ήταν «περάσαμε στο τέλος της ιστορίας». Παρουσίαζαν ότι ο καπιταλισμός και μάλιστα η πιο άγρια μορφή του, ο νεοφιλελευθερισμός είναι η μόνη εναλλακτική που έχουμε, ότι αυτή είναι η φύση του ανθρώπου, ΚΟΚ.

Μέσα από την σημερινή οικονομική κρίση, είναι φανερό ότι ο καπιταλισμός δεν θριαμβεύει, δεν φέρνει ευημερία αλλά φέρνει εξαθλίωση στα λαϊκά στρώματα για να μπορούν να βγάλουν απεριόριστα κέρδη οι πολυεθνικές και οι τράπεζες. Αλλά ακόμη ούτε κι αυτό! Η θεωρία της απόλυτης ελεύθερης αγοράς έχει καταρρεύσει και καλούν το κράτος και τους εργαζόμενους να πληρώσουν τα σπασμένα.

Το σάπιο αυτό σύστημα αυτό πρέπει να αλλάξει, και για να αλλάξει η αριστερά δεν μπορεί να το διαχειρίζεται αλλά πρέπει να το ανατρέψει.

Για να γίνει αυτό θα χρειαστεί να έρθει σε ρήξη με τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Δεν γίνεται και αυτοί να βγάλουν υπερκέρδη κι εμείς να πληρώνουμε τις ζημιές τους!

Οι πολυπόθητες επενδύσεις μπορούν να γίνουν πραγματικότητα μόνο αν το κράτος αναλάβει αυτό το ρόλο, για να μπορέσει όμως το κράτος να κάνει επενδύσεις χρειάζεται λεφτά τα οποία θα βρει μόνο αν περάσει στον έλεγχο του την οικονομία – τις τράπεζες και τους στρατηγικούς τομείς της οικονομίας που έτσι κι αλλιώς ζουν από τις ανακεφαλαιοποιήσεις και τις επιδοτήσεις.

Για να το πετύχει αυτό η Αριστερά χρειάζεται να στηριχτεί σε μαζικούς εργατικούς αγώνες μέσα από τους οποίους θα κερδίσει την στήριξη της πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αλλά θα πάρει ουσιαστικά την εξουσία μόνο για να προωθήσει πολιτικές ανάπτυξης. Η σύγκρουση με το κεφαλαίο μέσα από την κρίση που δημιουργήσε, και η ανάγκη για το ξεπέρασμα της βάζει ουσιαστικά το ζήτημα της ανάληψης της εξουσίας από τους εργαζόμενους, βάζει το ζήτημα του σοσιαλισμού.

Σήμερα το δίλημμα που έμπαινε την περίοδο του μεσοπολέμου μέσα από τα λόγια της Ρόζας Λουξεμπουργκ Σοσιαλισμός η Βαρβαρότητα γίνεται ξανά επίκαιρο και η Αριστερά είναι καιρός να επιλέξει. ✪

Πορτογαλία: 1 εκατομμύριο διαδηλωτές στους δρόμους στις 15 Σεπτέμβρη!

Του σύντροφου Goncalo Romeiro από τον «Επαναστατικό Σοσιαλισμό», πορτογαλικό τμήμα της CWI

Επιμέλεια: Αλέξανδρος Πραντούνας Ξεκίνημα - Ελλάδα

Σχεδόν 1 εκ. εργαζόμενοι και νεολαίοι βγήκαν στους δρόμους της Πορτογαλίας στις 15/9 σε περισσότερες από 40 πόλεις της χώρας. Οι διαδηλώσεις, στις οποίες συμμετείχαν συνδικάτα και αριστερές οργανώσεις, οργανώθηκαν σε μεγάλο βαθμό διαδικτυακά, με βασικό σύνθημα: «Εξω η Τρόικα! Θέλουμε τις ζωές μας πίσω!».

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές περικύκλωσαν το κοινοβούλιο απαιτώντας την πτώση της κυβέρνησης. Αυτή η ξαφνική έκρηξη, σε μια στιγμή που η πορτογαλική ελίτ πίστευε πως έχει τα πράγματα υπό έλεγχο, ανοίγει μια νέα περίοδο για την ταξική πάλη στην χώρα.

Μόλις ένας χρόνος έχει περάσει από όταν ήρθε στην εξουσία η κυβέρνηση συνεργασίας των δύο δεξιών κομμάτων PDS (Συντηρητικοί) και CDS (Χριστιανοδημοκράτες) που με την στήριξη του ΣΚ («Σοσιαλιστικό» Κόμμα) επέβαλαν σκληρές πολιτικές λιτότητας στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους υπό τις οδηγίες της Τρόικα. Αυτές οι αντεργατικές πολιτικές υποτίθεται πως υιοθετήθηκαν για να ξεπληρώσουμε το χρέος και να μειώσουμε το έλλειμμα, όμως τίποτα από τα δύο δεν έγινε, ενώ το χρέος μεγάλωσε κι άλλο!

Πρόκειται για μια κοινωνική καταστροφή! Πάνω από μισό εκατ. άνθρωποι μετανάστευσαν σε ένα χρόνο, η ανεργία στην νεολαία ξεπερνά το 35%, η υγεία, η εκπαίδευση και οι κοινωνικές υπηρεσίες καταρρέουν! Αυτά είναι τα αποτελέσματα της πολιτικής τους!

Η κυβέρνηση παραπαίει

Η κυβέρνηση είναι αυτή την στιγμή πολύ στριμωγμένη και κινδυνεύει με πτώση καθώς οι βουλευτές που την υποστηρίζουν είναι διχασμένοι σχετικά με το αν πρέπει ή όχι να στηρίξουν ένα νέο πακέτο μέτρων που περιλαμβάνει περικοπές στους μισθούς παράλληλα με νέες φοροαπαλλαγές για τους εργοδότες.

Κάτω από το βάρος της μαζικής κατακραυγής ενάντια στην κυβέρνηση, η μεγαλύτερη εργατική Συνομοσπονδία, η CGTP¹ υιοθέτησε το αίτημα για πτώση της κυβέρνησης!

Η άρχουσα τάξη βλέπει πως η κυβέρνηση αυτή την στιγμή παραπαίει, όμως φοβάται όπως ο διάβολος το λιβάνι το πιθανό αποτέλεσμα πρόωρων εκλογών. Ιδιαίτερα μετά τα πρόσφατα αποτελέσματα στην Ελλάδα, με την παραλίγο νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις βουλευτικές εκλογές, οι φόβοι τους είναι κατανοητοί. Στην πραγματικότητα βρισκόμαστε σε μια εποχή όπου η δημοκρατία έχει γίνει πολύ επικίνδυνη για αυτούς που έχουν την εξουσία. Το κατεστημένο μιλά για την ανάγκη μια κυβέρνησης «εθνικής σωτηρίας», μιας διεύρυνσης της κυβερνητικής συμμαχίας στην οποία να συμπεριληφθούν και οι Σοσιαλιστές, ή κάποιου είδους ευρύ ανασχηματισμό, αλλά σε καμία περίπτωση για νέες εκλογές! Ότι και αν τελικά επιλέξουν, το βέβαιο είναι πως οι αντεργατικές πολιτικές θα συνεχιστούν.

Τα επόμενα βήματα του αγώνα

Η διαδήλωση της 15ης Σεπτεμβρίου ήταν ένα σημαντικό βήμα, όμως χρειάζεται περαιτέρω κλιμάκωση. Είναι απαραίτητο να ξεκινήσει μια πλατειά εκστρατεία, κύρια στην βάση των συνδικάτων, για την υιοθέτηση του αιτήματος για μια νέα 24ωρη γενική απεργία, σοβαρά προετοιμασμένη. Οι διοργανωτές της διαδήλωσης της 15/9 στηρίζουν ήδη ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Χρειάζεται να οργανωθούν συνελεύσεις σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς, συνελεύσεις που θα αναλάβουν να προετοιμάσουν και να οργανώσουν την απεργία, ούτως ώστε να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα. Το πιθανότερο βέβαια είναι πως η κυβέρνηση δεν πρόκειται να πείσει με μια ακόμη 24ωρη απεργία, όσο επιτυχημένη κι αν είναι αυτή. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για την ανάγκη να μετατρέψουμε την απεργία σε διαρκείας μέχρι να πέσουν.

Διεθνισμός

Η διαδήλωση της 15/9 έλαβε χώρα την ίδια στιγμή που 1 εκ. Ισπανοί εργαζόμενοι πλημμύριζαν τους δρόμους της Μαδρίτης διαμαρτυρόμενοι για τις βάνουσες περικοπές της κυβέρνησης Ραχόι.

Είναι φανερό πως είναι απαραίτητο αλλά και εφικτό να συντονίσουμε

τους αγώνες μας σε διεθνές επίπεδο. Αν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες εννοούσαν πραγματικά αυτά που λένε όταν μιλούν για διεθνή δράση θα προχωρούσαν άμεσα στην διοργάνωση μιας παν-ιβηρικής απεργίας. Ακόμη παραπέρα, θα συντόνιζαν τους αγώνες σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Κάτι τέτοιο θα έδειχνε στην πράξη πως υπάρχει εναλλακτική απάντηση απέναντι στην ΕΕ του κεφαλαίου.

Κάτω η Τρόικα – για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας!

Ο αγώνας για την πτώση της κυβέρνησης πρέπει να συνεχιστεί! Όμως μπροστά σε αυτή την πιθανότητα είναι απαραίτητο τα κόμματα και οι οργανώσεις της Αριστεράς, με πρώτα το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Μπλόκο της Αριστεράς, μαζί με τα μαχητικά συνδικάτα και τα κοινωνικά κινήματα να σχηματίσουν ένα κοινό μέτωπο για να μπορέσουν να προσφέρουν μια ορατή εναλλακτική λύση απέναντι στα κόμματα του κεφαλαίου.

Όμως η ενότητα δεν αρκεί. Χρειάζονται και σωστές πολιτικές θέσεις

Μια τέτοια συμμαχία θα έπρεπε κατ'αρχήν να παλεύει για άρνηση πληρωμής του δημόσιου χρέους. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε αλλαγή στάσης από το Μπλόκο της Αριστεράς που μιλάει για «αναδιαπραγμάτευση». Επόμενο απαραίτητο βήμα, η εθνικοποι-

ηση του τραπεζικού συστήματος κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση, ούτως ώστε να μετατραπούν οι τράπεζες από δυνάστες σε εργαλείο για την ανάπτυξη της οικονομίας προς όφελος της κοινωνίας.

Η υιοθέτηση τέτοιων πολιτικών από τη μαζική αριστερά και τα αριστερά συνδικάτα της Πορτογαλίας θα είχε καταλυτικό αντίκτυπο σε όλη την Ευρώπη και πρώτα απ' όλα το σύνολο του Νότου – Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία, κλπ – όπου οι εργαζόμενοι στενάζουν κάτω από παρόμοιες πολιτικές και αναζητούν με αγωνία διέξοδο και προοπτική στους αγώνες τους και ενάντια στις πολιτικές της άρχουσας τάξης, του ευρωπαϊκού διευθυντηρίου και της Τρόικας.

Μετά τις διαδηλώσεις του Σαββάτου 15/9 η κυβέρνηση της χώρας αποφάσισε να αποσύρει τα μέτρα λιτότητας και την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών. Αυτό είναι μια τεράστια νίκη του κινήματος δεν είναι όμως το τέλος του αγώνα. Ήδη η διατύπωση της κυβέρνησης όταν απέσυρε τα μέτρα είναι ότι «θα εξετάσει εναλλακτικές λύσεις για την τροποποίηση της κλίμακας των κοινωνικών εισφορών». Ο αγώνας συνεχίζεται. ★

1. Ελέγχεται από το Κομμουνιστικό Κόμμα – στην Πορτογαλία δεν υπάρχει μια ενιαία εργατική συνομοσπονδία

Ισπανία: με μνημόνιο ή χωρίς την κρίση θα πληρώσει ο λαός

A.K.

Την ίδια περίοδο που η Κύπρος έκανε αίτηση για τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης ακόμη μια χώρα βρισκόταν σε παρόμοια θέση: η Ισπανία.

Το ισπανικό πρόβλημα ήρθε με βίαιο τρόπο στην επιφάνεια τον περασμένο Μάη όταν κατέρρευσε η Bankia, η τέταρτη μεγαλύτερη τράπεζα της χώρας, η οποία κατείχε «τοξικά» ομόλογα ύψους €32 δις. Η συγκεκριμένη τράπεζα εθνικοποιήθηκε κατά 45% και το κόστος «διάσωσής» της πέρασε στο κράτος. Το επόμενο βήμα ήταν να βρεθούν τα χρήματα για την ανακεφαλαιοποίησή της, για την εισροή ρευστού στα ταμεία της δηλαδή. Και τότε έσκασε η βόμβα! Στα τέλη του περασμένου μήνα η διοίκηση της Bankia ανακοίνωσε ότι τα κεφάλαια που χρειάζεται για να «ανακάμψει» φτάνουν τα €19 δις, στα οποία πρέπει να προστεθούν και τα €4,5 δις που είχε λάβει σε προηγούμενη περίοδο. Σύνολο δηλαδή €23,5 δις για μια μόνο τράπεζα!

Για να αντιληφθούμε πλήρως το μέγεθος του ποσού αυτού αξίζει να σημειώσουμε ότι το Frob (το ισπανικό Δημόσιο Ταμείο Στήριξης του Χρηματοπιστωτικού Τομέα) έχει στα ταμεία του περίπου €4 δις ενώ σύμφωνα με τα ισπανικά ΜΜΕ η κυβέρνηση υπολόγιζε ότι οι ισπανικές τράπεζες θα χρειαστούν €15 δις στο σύνολό τους!

Η αρχική σκέψη για δανεισμό της Bankia από την ΕΚΤ με εγγυήσεις του ισπανικού δημοσίου ναυάγησε και τα επιτόκια δανεισμού των 10ετών ισπανικών ομολόγων εκτοξεύτηκαν στα ύψη, ξεπερνώντας το 7%. Οπότε και ξεκίνησε η πορεία προς τον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης (ESM).

Όμως ακόμη μέχρι σήμερα – που γράφεται το άρθρο – δεν έχει ενταχθεί στο μηχανισμό και δεν έχει υπογράψει μνημόνιο, κάτι που το παρουσιάζει η

«Μία ακόμα φορά η οικονομία ολισθαίνει, η ανεργία μαστίζει, οι τράπεζες αντιμετωπίζουν προβλήματα, οι κυβερνήσεις σπεύδουν να τις σώσουν. Όμως για κάποιο λόγο μόνο οι τράπεζες διασώζονται, ποτέ οι άνεργοι»¹.

Τη φράση αυτή δεν την ξεσηκώσαμε από κάποιο βιβλίο του Μαρξ. Ανήκει στον Πολ Κρούγκμαν, επιφανή αστό οικονομολόγο αναφερόμενος στην Ισπανία και εκφράζει μια σημαντική αλήθεια.

κυπριακή κυβέρνηση σαν παράδειγμα για τον δρόμο που μπορεί να ακολουθήσει.

Μνημόνιο χωρίς μνημόνιο

Παρόλα αυτά η κίνηση αυτή από την κυβέρνηση Ραχόι, του Λαϊκού Κόμματος (αδελφό κόμμα του ΔΗΣΥ) η οποία δεν έχει κλείσει ούτε ένα χρόνο ζωής, δεν είναι παρά ένα τέχνασμα για να κατευνάσει την αντίδραση του κόσμου. Κι αυτό γιατί παρόλο που δεν έχει μπει επίσημα στο μηχανισμό και δεν έχει υπογράψει μνημόνιο, έχει ήδη περάσει αρκετά μέτρα λιτότητας – μέτρα που θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν σε ένα μνημόνιο.

Στην αρχή του καλοκαιριού ανακοινώθηκε ακόμη ένας νέος γύρος λιτότητας έτσι ώστε να εξοικονομηθούν 34.4 δις από φόρους και 22 δις σε περικοπές. Κι αυτό σε μια κοινωνία όπου έχει ήδη κοπεί το ανεργιακό επίδομα, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο έχουν ήδη δεχτεί τεράστιες περικοπές και περιμένουν κι άλλα, το ΦΠΑ έχει ανέβει από το 18% στο 21%. Η ανεργία είναι στο 24,6% ενώ στους νέους το ποσοστό ανεργίας έφτασε το 53%!

Το «φάρμακο» που σκοτώνει

Τα μέτρα αυτά πάρθηκαν, υποτίθεται, για να μη φτάσει η Ισπανία εδώ που έφτασε. Και οι ίδιες πολιτικές, που οδήγησαν την Ισπανία στην άκρη του γκρεμού, θα συνεχίσουν να εφαρμόζονται για τη σωτηρία της. Το δηλητήριο δηλαδή θα δίνεται ως φάρμακο...

Τα μέτρα φαίνεται να μην έχουν αλλάξει την κατάσταση, οι αγορές – οι τράπεζες συνεχίζουν και τους δίνουν υψηλά επιτόκια και οι ισπανικές τράπεζες συνεχίζουν να παρουσιάζουν ζημιές.

Η ισπανική οικονομία είναι η 4η μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ και η 12η στον κόσμο. Συνεπώς τα ευρωπαϊκά κέντρα δεν υπάρχει περίπτωση να την αφήσουν να καταρρεύσει. Μέχρι στιγμής στο ESM έχουν δεσμεύσει 100 δις, τα οποία όμως θα τα δώσουν όταν υπογραφεί μνημόνιο.

Πολλοί αναλυτές λένε ότι τα 100 δις δεν θα είναι αρκετά! Σε περίπτωση που θα χρειαστεί πλήρη διάσωση τότε μπορεί να χρειαστεί μέχρι και 300 δις – το οποίο ποσό είναι περίπου τα μισά (γύρω στα 700 δις) του όλου ταμείου του ΕΜΣ, χρήματα τα οποία έρχονται από τους φόρους όλων των ευρωπαίων πολιτών.

Τα 100 δις θα αυξήσουν το χρέος από 68% στο 90%

Με το δάνειο των 100 δις € το ισπανικό δημόσιο χρέος θα ανέβει κατευθείαν κατά 10% και αναμένεται να φτάσει στο 90% του ΑΕΠ από 68% που ήταν στα τέλη του 2011.

Η αύξηση αυτή σε συνδυασμό με το μεγάλο έλλειμμα της ισπανικής κυβέρνησης θα οδηγήσει σε περισσότερα μέτρα λιτότητας και σε περισσότερες περικοπές. Το ότι τυπικά δεν υπάρχει ένα Μνημόνιο (ακόμα) έχει

μικρή σημασία. Τα ίδια αντιλαϊκά μέτρα εφαρμόζονται και θα εφαρμόζονται, για τον ίδιο ακριβώς λόγο που εφαρμόζονται στην Ελλάδα, την Ιρλανδία και την Πορτογαλία: την διασφάλιση των κερδών των τραπεζιτών.

Καμιά διέξοδος από την κρίση δεν μπορεί να έρθει με αυτόν τον τρόπο. Το έχουν αποδείξει περίτρανα τα παραδείγματα των χωρών που εφάρμοσαν τις μνημονιακές πολιτικές.

Οι Ισπανοί εργαζόμενοι οργανώνουν τις αντιστάσεις τους

Οι εργαζόμενοι στην Ισπανία αντιστέκονται. Τον προηγούμενο χρόνο η Γενική Απεργία της 29η Μάρτη στην Ισπανία ήταν μαζικότερη. Ογκώδεις ήταν οι διαδηλώσεις στις 12 Μάη για την επέτειο εκκίνησης του κινήματος των Αγανακτισμένων ενώ μεγάλη επιτυχία είχε και η απεργία των εκπαιδευτικών στις 22 Μάη.

Το καλοκαίρι παρακολουθήσαμε τον μεγαλειώδη αγώνα των ανθρακωρύχων στην περιοχή της Αστουρίας οι οποίοι αγωνίζονται ενάντια στις περικοπές που έχουν αναγγεληθεί, περικοπές που καταδικάζουν την πλειοψηφία από αυτούς στην ανεργία και την φτώχεια.

Πάνω από μισό εκατομμύριο ισπανοί διαδήλωσαν στις 15 του Σεπτέμβρη!

Στις 15 του Σεπτέμβρη, μια μέρα μετά τις δηλώσεις της ισπανικής κυβέρνησης ότι στο τέλος του Σεπτέμβρη θα ανακοινώσει νέα μέτρα λιτότητας, πάνω από μισό εκατομμύριο Ισπανοί διαδήλωσαν στο κέντρο της Μαδρίτης

Η πορεία αυτή σηματοδοτεί το ξεκίνημα ενός μαχητικού φθινοπώρου ενάντια στην λιτότητα που επιβάλλεται από τις μεγάλες τράπεζες και την ΕΕ. Στην πορεία συμμετείχαν η πλειοψηφία των ισπανικών συντεχνιών εργαζόμενων και πάνω από 200 οργανώσεις πολιτών.

Το σύνθημα των συντεχνιών ήταν να βάλει η κυβέρνηση σε δημοψήφισμα τα μέτρα λιτότητας.

Μετά όμως την κάθοδο πάνω από μισό εκατομμύριο εργαζομένων στους δρόμους το αίτημα αυτό φαίνεται να μην ανταποκρίνεται στην μαχητικότητα και τις ανάγκες των εργαζομένων τώρα.

Ήδη δυο μέρες μετά την πορεία οι εργαζόμενοι στις μεταφορές κατέβηκαν σε πανεθνική απεργία και είχαν πολύ μεγάλη απήχηση. Τέτοιοι αγώνες θα εμφανίζονται συνέχεια.

Η Sozialismo Revolucionario - το Ισπανικό τμήμα της CWI - καλεί για το επόμενο βήμα να είναι μια 48ωρη γενική απεργία που να συνδέσει τους αγώνες των εργαζομένων σε όλες τις περιοχές της Ισπανίας.

Απαραίτητη αλλά και εφικτή πλέον είναι και η σύνδεση των αγώνων σε διεθνές επίπεδο. Ήδη στις 15 του Σεπτέμβρη, παράλληλα με την μεγαλειώδη πορεία στο κέντρο της Μαδρίτης, ένα εκατομμύριο πορτογάλοι εργαζόμενοι διαδήλωσαν ενάντια στις ίδιες πολιτικές λιτότητας που υπαγορεύονται από την τρόικα και τους οργανισμούς που την απαρτίζουν (ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ).

Οι αγώνες αυτοί μπορούν να συνδεθούν, και μαζί με τους αγώνες στην Ελλάδα, την Ιταλία, την Ιρλανδία και των εργαζομένων στην Κύπρο να μπορέσουμε να ανατρέψουμε αυτές τις πολιτικές και να βάλουμε τις βάσεις

για έναν πανευρωπαϊκό συντονισμό για μια άλλη κοινωνία για μια σοσιαλιστική Ευρώπη.

Από το ένα πακέτο λιτότητα στο άλλο. Μετά τα πρώτα πακέτα λιτότητας που ψήφισε η κυβέρνηση μέσα στο καλοκαίρι και κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων, οι οποίες διαδέχονται η μία την άλλη, η κυβέρνηση ανακοίνωσε τον προϋπολογισμό για το 2013 το οποίο προβλέπει περικοπές €40 δισεκατομμυρίων! Προβλέπεται η χρήση των χρημάτων των ταμείων κοινωνικής ασφάλισης για να πληρώσουν το χρέος, κι άλλη αύξηση του ΦΠΑ και των φόρων, περικοπές στα χρήματα που δίνονται στις αυτόνομες περιφέρειες, ποσά που αφορούν την παιδεία και την υγεία, μείωση στα χρήματα των υπουργείων κατά 12% και 30% στον πολιτισμό.

Αυτά τα μέτρα για ακόμη μια φορά λένε ότι τα παίρνουν για να μην μπουν στο μηχανισμό της ΕΕ όμως σύμφωνα με αναλυτές αυτό δεν θα αργήσει να γίνει. ✪

1. http://iskra.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=8241:krugman-ispania-nergia&catid=37:di-evropi&Itemid=172

ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΟΜΑΣΤΕ – ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ! ΕΞΩ Η ΤΡΟΪΚΑ – ΚΑΤΩ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ!

Εργατικός και κοινωνικός έλεγχος και διαχείριση του κρατικού και ημικρατικού τομέα για να υπάρχει πραγματικός εκδημοκρατισμός του δημοσίου και των μεγάλων δημοσίων επιχειρήσεων και πάταξη της διαφθοράς.

Το δημόσιο που έχουμε δεν είναι το δημόσιο που θέλουμε! Χρειάζεται να παταχθεί η διαφθορά, να σταματήσουν οι προσλήψεις με κομματικά κριτήρια και τα ρουσφέτια, καθώς και οι μίζες που παίρνουν δημόσιοι υπάλληλοι και αξιωματούχοι και να τιμωρηθούν όσοι ευθύνονται για τα παραπάνω. Αυτό δεν λύνεται με τις περικοπές στις θέσεις του δημοσίου, ούτε με την μείωση μισθών και επιδομάτων.

Ανατροπή των πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)! Αντίσταση στην ΕΕ των κεφαλαιοκρατών και των αγορών

Να πούμε ένα μεγάλο όχι στις συνθήκες Λισαβόνας, Μάαστριχτ, και στο Νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο, που μας δεσμεύουν για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Για να πιαστούν οι δείκτες που ζητούν να έχουν οι χώρες (ως τώρα 3% έλλειμμα και 60% χρέος, τώρα 0,5% έλλειμμα και 60% χρέος) εν καιρώ κρίσης που το κεφάλαιο δεν επενδύει και το κράτος αρνείται να αναλάβει την ευθύνη των επενδύσεων, θα το πληρώσουν με περικοπές οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι και οι ευάλωτες ομάδες. Σημαίνει τέρμα στις κοινωνικές παροχές, στην Υγεία και την Παιδεία! Το μόνο που θέλει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και οι εκπρόσωποι του στην ΕΕ είναι να πάρουν πίσω όλες τις κατακτήσεις των εργαζομένων και να μας κάνουν να ζούμε με μισθούς πείνας σε συνθήκες εξαθλίωσης.

Χρειαζόμαστε μαζικούς εργατικούς αγώνες για να σταματήσουμε αυτή την επίθεση και συντονισμό σε διεθνές επίπεδο. Σε όλη την Ευρώπη οι εργαζόμενοι βγαίνουν σε κινητοποιήσεις. Δεν είμαστε μόνοι μας, τα προβλήματα είναι κοινά. Να προχωρήσουμε και στην Κύπρο σε γενικές απεργίες, σε συντονισμό με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κινήματα.

Χρειαζόμαστε οικονομία που να λειτουργεί για τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι του μεγάλου κεφαλαίου. Αυτό μπορεί να γίνει μέσα από το πέρασμα της ιδιοκτησίας των μεγάλων παραγωγικών μονάδων και των μονοπωλίων και ολιγοπωλίων στην ιδιοκτησία της κοινωνίας (κρατικοποιήσεις) κάτω από συνθήκες κοινωνικού και εργατικού ελέγχου και διαχείρισης έτσι ώστε να γίνει δυνατός ο σχεδιασμός της οικονομίας για τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου.

Πάλη για μια ενωμένη Σοσιαλιστική Ευρώπη, σε εθελοντική και ισότιμη βάση, σε αντιδιαστολή με την Ευρωπαϊκή Ένωση του κεφαλαίου.

Για να τα κάνουμε όλα αυτά χρειαζόμαστε να χτίσουμε μια Νέα Αριστερά

Δυστυχώς η παραδοσιακή Αριστερά της Κύπρου επέλεξε να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα και τελικά έφτασε να επιβάλλει η ίδια πολλές αντιλαϊκές πολιτικές, πολιτικές που το κυπριακό κεφάλαιο εδώ και χρόνια επιδιώκει να εφαρμόσει.

Χρειαζόμαστε μια **Νέα Αριστερά**, η οποία θα είναι συνεπής στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων: να παλεύει ενάντια στις καθημερινές επιθέσεις που δέχεται το βιοτικό μας επίπεδο, τα δικαιώματα και οι συνθήκες εργασίας και να συνδέει αυτή την πάλη με την ανάγκη της ανατροπής του καπιταλισμού. Να παλεύει ενάντια στον εθνικισμό και τον φασισμό, υπέρ της επαναπροσέγγισης και της αρμονικής συνύπαρξης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων στην πράξη και όχι μόνο στα λόγια, να συνδέει την πάλη για την λύση του Κυπριακού με την προοπτική του σοσιαλισμού. Να είναι δημοκρατική στο εσωτερικό της και διεθνιστική – να συντονίζει δηλαδή τη δράση της σε διεθνές επίπεδο και να παλεύει για το κτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, στην Κύπρο, Νότο και Βορρά, την Ευρώπη κι όλο τον κόσμο σε στενή συνεργασία και σύμπνοια με παρόμοια κόμματα και κινήματα διεθνώς.

**Την κρίση την προκάλεσαν οι τράπεζες.
Γιατί να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι;**

ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΟΜΑΣΤΕ – ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ! ΕΞΩ Η ΤΡΟΪΚΑ – ΚΑΤΩ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ!

Έξω η Τρόικα από την Κύπρο

Οι πολιτικές της δεν είναι τίποτα άλλο από πολιτικές υποταγής και εξαθλίωσης με παράλληλη καταπάτηση κάθε ίχνους δημοκρατίας. Η κυπριακή κυβέρνηση θα δανειστεί λεφτά τα οποία θα δώσει κατευθείαν στις τράπεζες! Όμως ζητά να τα πάρει από τους εργαζόμενους οι οποίοι δεν ευθύνονται καθόλου για την κρίση!

ΟΧΙ στην υπογραφή του Μνημονίου

Η υπογραφή οποιουδήποτε μνημονίου, όσο «μαλακού» και να είναι τώρα, θα μας βάλει σε έναν φαύλο κύκλο χρέους και λιτότητας, γιατί με τις πολιτικές που προτείνουν σίγουρα δεν θα έχουμε σύντομα ανάκαμψη. Την ίδια στιγμή ο κυπριακός τραπεζικός τομέας είναι εξαπλάσιος σε σχέση με την οικονομία της Κύπρου. Μέσα από την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών το χρέος που θα φορτώσουν στους εργαζόμενους θα είναι τεράστιο!

Άρνηση πληρωμής του χρέους

Εδώ και καιρό όλοι – κυβέρνηση και αντιπολίτευση – απειλούν ότι αν δεν πάρει το κράτος δάνειο από την τρόικα τότε δεν θα υπάρχουν λεφτά για μισθούς, συντάξεις και επιδόματα. Ότι θα γίνει στάση πληρωμών προς τους εργαζόμενους. Δεν μας λένε όμως ότι αυτό θα γίνει προκειμένου να πληρωθούν οι δόσεις και οι τόκοι του χρέους στους τραπεζίτες! Δηλαδή τα λεφτά υπάρχουν αλλά προτιμούν να τα δώσουν στους τραπεζίτες παρά στο λαό! Τα χρέη δεν είναι δικά μας και δεν πρέπει να τα πληρώσουμε εμείς. Στο δίλημμα χρέος ή μισθοί, οι εργαζόμενοι πρέπει να απαντήσουν: οι μισθοί.

Όχι στις περικοπές και τα μέτρα λιτότητας - όχι στις νέες φορολογίες

Για την κρίση δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι και δεν έχουν κανένα μερίδιο να πληρώσουν! Καμία αύξηση στο ΦΠΑ – φρένο στην άνοδο των τιμών, των μονοπωλίων καυσίμων και βασικών προϊόντων όπως το γάλα και το ψωμί που οι τιμές έχουν πάει στα ύψη! Τελικά για το 2012 υπήρχε μείωση 5.8% στα έσοδα από το ΦΠΑ ακριβώς γιατί με τα μέτρα λιτότητας και με την αύξηση των τιμών έπεσε η κατανάλωση!

Αν το κράτος χρειάζεται να εξοικονομήσει χρήματα ας λάβει σοβαρά μέτρα για **πάταξη της φοροδιαφυγής και**

φοροαποφυγής. Αντίθετα, το κράτος τα τελευταία χρόνια **χάρισε €168 εκατομμύρια** σε φόρους στην εκκλησία και €300 εκατομμύρια ως το 2008 σε αυτούς που φοροδιέφευγαν, ενώ οι φόροι που δεν έχουν πληρωθεί από το 2008 υπολογίζονται ότι έχουν φτάσει το **1,8 δις ευρώ!**

Κρατικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο και διαχείριση

Ήδη τα χρήματα που θα δανειστεί τώρα η Κύπρος θα πάνε στις τράπεζες, και ήδη έχει γίνει η «κρατικοποίηση» της Λαϊκής Τράπεζας το οποίο κόστισε στο λαό 1.8 δις. Αυτό που έκαναν ήταν όμως κρατικοποίηση των ζημιών. Αφού το κράτος έχει την πλειοψηφία του αποθεματικού χρειάζεται να έχει και την πλειοψηφία στο Διοικητικό Συμβούλιο και αυτό να αποτελείται από εκπροσώπους των εργαζόμενων και κοινωνικών ομάδων όπως δανειοληπτών, καταναλωτών κτλ να διοικείται από τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Έτσι η διοίκηση θα γίνεται με διαφάνεια και προς όφελος της κοινωνίας, με επενδύσεις για ανάπτυξη στους τομείς που χρειάζεται η κοινωνία.

Να περάσει στο δημόσιο κάθε μεγάλη βιομηχανία που καθορίζει την πορεία της οικονομίας και βρίσκεται σε κρίση, όπως είναι ο τουρισμός καθώς και όλα τα μονοπώλια και ολιγοπώλια στην παραγωγή και το εμπόριο

Τα τελευταία χρόνια το έλλειμμα της Κύπρου αυξήθηκε κυρίως λόγω έλλειψης εσόδων – κι αυτό γιατί δόθηκαν με την μορφή «κινήτρων» €2.4 δις σε φοροελαφρύνσεις στον ξενοδοχειακό τομέα κι έπειτα €3 δις εγγυήσεις στις τράπεζες. Αφού λοιπόν κάποιες επιχειρήσεις λειτουργούν στην ουσία με έξοδα του κράτους, θα πρέπει να εθνικοποιηθούν, να περάσουν δηλαδή στην ιδιοκτησία της κοινωνίας, κάτω από δημοκρατικό έλεγχο και διαχείριση. Αποζημίωση να δίνεται μόνο σε μικρομετόχους οι οποίοι βρίσκονται πραγματικά σε ανάγκη.

Επενδύσεις σε δουλειές, στην εκπαίδευση, στην υγεία, στις κοινωνικές παροχές, στην πράσινη τεχνολογία. Όχι στους ιδιώτες οι οποίοι τελικά τρώνε τις επιδοτήσεις και δεν κάνουν τίποτα.

Κρατικοποίηση της εμπορίας καυσίμων γιατί ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι μέσα από τη εμπορία καυσίμων γίνεται ίσως η πιο μεγάλη απομύζηση πλούτου από την κοινωνία.

←---- συνεχίζεται στη σελίδα 15